

Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Când îngerul a deschis poarta închisorii pentru a putea ieși Petru, în Faptele Apostolilor 12, apostolul se îndreaptă „spre casa Măriei, mama lui Ioan zis și Marcu” (versetul 12). O adunare de rugăciune se ținea chiar în seara respectivă în casa Măriei, pentru a se mijloci în favoarea acestui fidel slujitor al Domnului, iar Dumnezeu a ascultat rugăciunile și le-a răspuns pe loc. Credința acestor oameni n-a fost prea mare (cum se întâmplă și astăzi cu mulți dintre noi) pentru că în timp ce Petru bate la ușă și Roda (tânăra care răspunde) le comunică venirea apostolului, nimeni nu o crede, adăugând chiar că este nebună. Apoi, deoarece ea insistă, „ei zic: este îngerul (adică duhul) lui.” Marcu era un nepot (sau un văr) al lui Barnaba (vezi Coloseni 4.10, în nota traducerii Darby). Petru scrie din Babilon, considerându-l „fiul său” (1 Petru 5.13). Cu o mamă și un unchi credincioși, cu o adunare creștină în casa mamei sale și atât de legat de Petru pe care, probabil, îl cunoștea din copilărie, Marcu trebuie să fi suferit o puternică influență de natură să-l determine a merge de tânăr pe urmele Domnului Isus. Unii au emis chiar ipoteza că el ar fi fost însuși tânărul care mergea după Isus, „neavând pe el decât o învelitoare de pânză de in.” Au pus mâna pe el, dar el și-a lăsat învelitoarea și a fugit în pielea goală (Marcu 14.51-52). Numai Marcu relatează acest incident.

Maria dispunea de o casă destul de spațioasă în care s-au putut aduna credincioșii, sau poate că ea chiar le-a pus la dispoziție spațiul respectiv cu acest scop; la rândul lui, Barnaba avea un ogor pe care l-a vândut, punând banii la picioarele apostolilor; se pare deci că Marcu aparținea unei familii înstărite și întrutotul devotate creștinilor.

Când Barnaba și Saul au dus fraților din Iudeea darul Bisericii din Antiohia (Faptele Apostolilor 11.30), ei l-au văzut pe Ioan zis și Marcu și, părăsind Ierusalimul, l-au luat cu ei. Ceva mai târziu, Duhul Sfânt i-a trimis în prima călătorie misionară, avându-l ca slujitor pe Ioan zis Marcu (13.5). Ajunși într-o regiune nu tocmai ospitalieră, „Ioan s-a despărțit de ei și s-a întors în Ierusalim” (13.13). Sfânta Scriptură nu ne dezvăluie motivele acestei bruște despărțiri. Nu știm dacă ea a fost determinată de niște dificultăți întâlnite pe parcurs, sau dorul după mama lui. Un lucru este sigur: procedând astfel, tânărul nu făcea voia lui Dumnezeu. Îl întâlnim mai târziu, cu ocazia marelui conferințe de la Ierusalim unde participau înșiși Pavel și Barnaba spre a se decide dacă Neamurile trebuiau sau nu să țină legea lui Moise (Faptele Apostolilor 15). Câteva zile mai târziu, Pavel îi propune lui Barnaba: „Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac” (versetul 36). Barnaba dorea să-l ia și pe nepotul său, dar „Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care-i părăsise din Pamfilia și nu-i însoțise în lucrarea lor.” Discuția a devenit atât de aprinsă, încât cei doi s-au despărțit: Barnaba l-a luat pe Marcu și a plecat cu corabia în Cipru. Pavel și-a ales pe Sila și a plecat „după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului.” De aici încolo Pavel și Barnaba nu vor mai lucra împreună.

Au trebuit să treacă 20 de ani până să auzim vorbindu-se iarăși de Ioan zis Marcu, 20 de ani de trudă zadarnică — după părerea noastră — ani pierduți aparent din cauza lașității și infidelității, fără a se menționa în Biblie un moment de reculegere și pocăință, deși poate că tânărul acesta a continuat „în afară” lucrarea Domnului. Iată lucruri care trebuie să ne străpungă inimile.

Cum acest slujitor greșise ținta, ar fi trebuit, pentru moment, să stea deoparte. Să fi fost el oare cu Petru la Babilon o parte din timpul acesta? (1 Petru 5.13) Cine putea mai bine ca Petru să readucă pe drumul drept un copil al lui Dumnezeu care se abătuse? El putea să-i reamintească lui Marcu propria sa cădere (dacă nu cumva o și aflase deja) și să-l asigure de iertarea pe care Dumnezeu o acorda pentru orice slăbiciune. Apostolul Petru fusese restabilit după câteva zile, dar pentru Marcu a fost o chestiune de câțiva ani. Mai târziu, el se va duce la Roma pentru a se reîntâlni cu Pavel (Coloseni 4.10), tocmai cu cel ce s-a opus altădată prezenței sale. Întâlnirea dintre Marcu și Pavel nu ne este descrisă, dar putem fi siguri că greșeala de atunci fusese iertată, pentru că Pavel scrie: „Aristarh, prizonier împreună cu mine, vă salută; tot așa și Marcu, vărul lui Barnaba, cu privire la care ați primit porunci... (dacă vine la voi, să-l primiți), și Isus, zis Iust; ei sunt din numărul celor tăiați împrejur și singurii care au lucrat împreună cu mine pentru împărăția lui Dumnezeu, oameni care au fost o mare mângâiere pentru mine” (Coloseni 4.10-11). Acum, după ce toate lucrurile au fost puse la punct, Marcu devine pentru Pavel cel întemnițat un motiv de mângâiere.

Zilele lui Pavel devin din ce în ce mai sumbre. Majoritatea tovarășilor săi își pierd curajul și-l părăsesc pe apostol. Marcu însă nu cedează, ci-i rămâne fidel. „Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci îmi este de folos pentru lucrare” (2 Timotei 4.11). Complet restabilit, Marcu este acum util pentru slujbă, tocmai el cel care fusese scos din lucrare. În momentele sale cele mai întunecoase, Pavel îl solicită pe Marcu. Întemnițatul nu se mai află acum într-o casă cu chirie, ci într-o înfricoșătoare închisoare romană. Tradiția pretinde că era vorba de o temniță scundă, sumbră și umedă, singura deschizătură fiind gaura pe care erau introduși deținuții. Probabil că aici l-a întâlnit Marcu pe Luca, doctorul preaiubit, care a rămas în preajma lui Pavel. Ei au împărțit soarta umilă a bătrânului apostol care nu mai aștepta altceva decât momentul când Domnul avea să-l elibereze și ei nu au șovăit a se expune pericolului provenit din acordarea îngrijirilor respective.

Marcu și Luca au rămas foarte uniți și după aceea; slujitorul restabilit ne-a lăsat o istorisire a vieții și lucrării adevăratului Slujitor care nu a făcut niciodată vreo greșală, iar medicul preaiubit ne-a dat relații importante cu privire la Medicul cel mare care a trăit printre noi ca Om între oameni.

Cum scopul acestor studii este să vorbească despre relațiile dintre părinți și copii, îmi veți spune că m-am abătut de la ce mi-am propus. Dar ce lecție putem învăța din tot ce am spus cu privire la Marcu? Iată care este aceasta: „Învăța pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Proverbele 22.6). Copilul nostru ar putea un anumit timp să meargă pe drumul voii lui, împlinindu-și propriile sale poftă, însă va trebui să vină momentul când el să se întoarcă la Domnul ca urmare a învățăturilor primite în copilărie, ajungând astfel să meargă „pe drumul voii lui Dumnezeu.”